

[Justitsministeren.]

Det ærede Medlems lange Gennemgang af Retsplejelovens Regler om Beslaglæggelse og Ransagning, ja, endogsaa om Anholdelse skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Det er jo fastslaaet af Domstolene ved den Kendelse af Østre Landsret af 1. November, som vi begge har omtalt og altsaa begge kender, at saadanne Regler hverken direkte eller analogisk finder Anvendelse paa Telefonsamtaler. Kendelsen fastslaar, at Begæringen, der var rejst, ikke falder ind under de særlige Bestemmelser i Lovgivningen om Udlevering af Breve eller Ransagning, men at Spørgsmaalet maa afgøres paa Grundlag af de almindelige Bestemmelser i Retsplejelovent om Efterforskning. Det er altsaa ikke en Kendelse, hvorved der gives Hjemmel til Beslaglæggelse eller Ransagning, men en Kendelse, som fastslaar, at Politiet i de almindelige Efterforskningsregler, men ogsaa kun i disse, hvor det drejer sig om Forbrydelser, har Hjemmel til at kræve Oplysning om Telefonnumre, uden at Retskendelse hertil er fornøden.

I øvrigt skal jeg indskrænke mig til det, som interesserer Offentligheden, og derunder sorterer ogsaa det ærede Medlems Bemærkninger til Instruksens Afsnit III. Hvad angaar Nr. 1, er det jo udtrykkeligt udtalt i Instruksens, at Oplysningerne først skal stilles til Politiets Raadighed, naar Retskendelse foreligger. Efter mit Skøn er det ikke muligt at komme Principperne i Retsplejelovens § 750 om Breve nærmere end ved denne Bestemmelse. Det er klart, at et Polit, der ikke er sindssygt, ikke kan have nogen Interesse i at forlange, at Telefonselskabet sikrer sig Oplysninger, medmindre Politiet regner med, at det kan opnaa Retskendelse, og det ærede Medlems tilsyneladende Frygt — i hvert Fald udtalt Frygt for, at der skulde komme til at dynges sig saadanne Oplysninger op hos Telefonselskabet i et Dossier, forekommer mig uden virkelig Mening.

Med Hensyn til Nr. 2 er det rigtigt, at der ikke kræves Retskendelse, men Berettigelsen heraf er jo udtrykkeligt fastslaaet ved Østre Landsrets Kendelse af 1. November 1938. Den fastslaar, at det følger af de almindelige Efterforskningsregler, at Politiet kan kræve saadanne Oplysninger, og da Kendelsen ikke er støttet paa de almindelige Beslaglæggelsesregler, fastslaar den indirekte, at Politiet kan kræve Oplysninger om, fra hvilke Numre der er telefoneret, uden at gaa til Retten derom.

Men det er jo i Forbindelse med Nr. 3, det brænder. Her skal jeg bemærke, at Be-

føjelsen for Rigspolitichefen, Politidirektøren og Chefen for Opdagelsespolitiet ikke ved Instruksens er begrænset, fordi denne jo kun er rettet til Telefonpersonalet. Jeg henvender mig specielt paa dette Omraade ogsaa til det ærede 17de tingvalgte Medlem (C. J. F. Sven). Man maa ikke læse denne Instruks, som om den indeholdt en udførlig Beskrivelse af Retstilstanden paa dette Omraade, men som en Instruks til Telefonpersonalet om, hvad det skal gøre eller ikke maa gøre. Det er ikke Telefonpersonalets Sag at skønne over, om disse tre høje Embedsmænd i det enkelte Tilfælde har tilstrækkeligt berettigede Grunde til at fremsætte en saadan Begæring. Indadtil, i Forholdet til disse tre Politiembedsmænd, er Beføjelsen derimod stærkt begrænset derved, at den selvfølgelig kun maa benyttes, naar Straffelovens § 141 finder Anvendelse. Jeg forstaar ikke, at et saa skarpt Hoved som det ærede 17de tingvalgte Medlem ikke ser den store Forskel, der er paa en Instruks, som alene vedrører Telefonpersonalet, og paa en Ordning som den, der er etableret, og som jo indeholder meget mere, end der staar i Instruksens, nemlig det Ansvar, som de høje Politiembedsmænd har. Det er selvfølgelig, at de overhovedet kun maa optræde ved Telefonaflytning, naar Straffelovens § 141 finder Anvendelse. Det bliver disse høje Embedsmænds Ansvar, at de overholder denne Betingelse, og i Tilfælde af Misbrug staar de til Ansvar baade over for Justitsministeren og naturligvis ogsaa over for Domstolene. Handler de inden for denne Begrænsning, dækkes de selvfølgelig af Justitsministerens Ansvar — det er klart.

Til Aflytning i et saadant begrænset Omfang er der altsaa og har der efter de vekslende Justitsministres Mening, for saa vidt de har haft Sagen forelagt, været Hjemmel i de almindelige Efterforskningsregler og i Grundsetningen i Straffelovens § 141; ellers vilde denne Ordning vel ikke have været etableret efter Aftaler mellem Ministerierne gennem en halv eller hel Menneskealder. Den ærede Ordfører for Forespørgerne har jo ogsaa erkendt, at der i de meget alvorlige Situationer, som her er tænkt paa, som Straffelovens § 141 handler om, maa kunne ske Aflytning af Telefonsamtaler. Naar en saadan alvorlig Situation kommer til at foreligge, skal der handles øjeblikkeligt. Politiets Ledelse maa ikke her kunne mødes med den Indvending fra en Telefonfunktionær, at der ikke er Hjemmel for ham til Aflytning. Derfor skal Instruksens Ord være vide; de retter sig til Personalet. Men Begrænsningen maa